

Баланс не гріє

Євген ТИЩУК

Мешканці військового містечка «Дальник-7» чекають від командування частини відновлення належного опалення будинків

Третій рік поспіль у квартирах мешканців військового містечка «Дальник-7», що на Одещині, стовпчик термометра взимку піднімається трохи вище за нульову позначку. Щоб зігрітися, люди вимушені вдягати теплі речі, валянки, вмикати електричні прилади та саморобні газові конвектори, порушуючи, звісно, правила пожежної безпеки. До чого це може призвести, усім відомо, адже прикладів вибуху газових балонів і пожеж, на жаль, вистачає...

«Дальник-7»: «Обридло мерзнути!»

«Просимо вас провести журналістське розслідування наших проблем, – пишуть мешканці військового містечка «Дальник-7». – На території частини проживають 14 сімей, громадяни віком від 30 до 60 років. Це сім'ї військовослужбовців запасу та у відставці, їхні вдови з дітьми та онуками. Ми вже не раз писали до органів виконавчої влади. Особливо нестерпним стало життя з часу передачі нашого містечка до однієї з військових частин. Унаслідок цього ми були позбавлені котельні та опалення будинків... Низький рівень якості теплопостачання позначається на нашому житті, а передусім – на здоров'ї наших дітей!

Головне прохання до вас: допомогти розібратися, чи можемо ми сподіватися на розв'язання наших проблем з боку військової частини, а також квартирно-експлуатаційного відділу Одеси, куди ми не раз зверталися з цього приводу, але відповіді так і не отримали».

Автомобілем дістаюся Овідіопольського району Одеської області, де й розташоване військово-містечко «Дальник-7». Мене зустрічає голова житлового комітету,

старший прапорщик у відставці Володимир Дячина.

– Не буду голосливим: просто подивіться на нашу котельню, точніше на те, що від неї залишилося, – розпочинає він.

За парканом військової частини – купа каміння, наче після вибуху авіаційної бомби, заіржавілий бак, колючий дріт і сміття... Утім, за актом прийому-передачі казармено-житлового фонду від 25 квітня 2007 року, з яким мене відразу ознайомлюють, котельня існує.

– Ми не раз зверталися до командування частини із проханням пояснити, куди поділася котельня, чому у квартирах холодно, – пояснює В. Дячина. – Проте ці звернення ігнорують. Отже, нам терпець увірвався, й ми написали листа Президентові України, до військової прокуратури та до вашого видання. Дякуємо, що відгукнулися.

Поки йдемо до житлових будинків, розташованих неподалік, мій провідник, який присвятив збройним силам 25 років життя, розповідає історію їхнього військового містечка.

На початку 50-х років минулого сторіччя на сьомому кілометрі Овідіопольської дороги з'явився

радіоцентр вузла зв'язку корпусу ППО, а згодом – і військово-містечко. Служити поблизу Одеси було почесно, але, правду кажучи, й складно: постійні бойові чергування, комісії, перевірки...

1989 року з дозволу командира частини (на той час ним був полковник Віталій Курочка. – Авт.) для підтримання території житлової зони в належному стані на зборах мешканців було вирішено розподілити землю навколо будівель, висадити фруктові дерева, облаштувати город. 1995 року офіцери та прапорщики містечка отримали ордери на свої квартири, а вже у 2000-му приватизували їх, тож були зняті з черги на одержання житла в Одесі. Саме тоді, відчувши себе справжніми господарями, люди почали впорядковувати територію, капітально відремонтували квартири, побудували гаражі й господарські споруди. Та насолоджуватися нормальним життям судилося недовго. У зв'язку з реформуванням збройних сил «Дальник-7» передавали від однієї військової частини до іншої. Наслідком цього стали постійні відключення електроенергії, тепла та води в оселях військових відставників. Що ж залишалося їм робити?

Замість батарей конвектори

Родина старшого прапорщика запасу 74-річного Леоніда Яворського у військово-містечку з 1958 року. Разом із дружиною Вірою Миколаївною він показує, в яких умовах мешкають вони, їхня донька та онук.

У квартирі справді холодно. Обігріваються електроприладами

та саморобним газовим конвектором. Невеличкого газового балона вистачає лише на тиждень.

На кухні ситуація теж не краща. Позаяк природний газ до будинку не підведений, на свій страх і ризик кожна родина у військово-містечку для приготування їжі користується газова-

ми балонами, яких вистачає на місяць-півтора.

– Спочатку, коли котельня зникла, обігрівалися електричними приладами, – пригадує В. Дячина. – Оскільки ж електромережі й трансформаторна станція не розраховані на таку потужність, виникали аварійні ситуації. От і

вимушені були знайти альтернативу – газові конвектори. Хоча ми добре розуміємо, що це небезпечно.

Цікавлюся в співрозмовників, чи можливо замінити трансформатор або збільшити його потужність.

Виявляється, можна. Це було б виходом із ситуації, що виникла. Проте, на жаль, у цьому мешканця містечка через відсутність відповідних кошторисних призначень і фінансування не в змозі допомогти й командир військової частини, на баланс якої воно нині перебуває.

Щоправда, на думку моїх співрозмовників, розв'язати проблему можна ще в один спосіб: пе-

редати військове містечко в комунальну власність селища міського типу Авангард. Тим паче що селищний голова обіцяв допомогти в цій справі. Проте з цим не все так просто. Є листи, є згода голови Авангардівської селищної ради Сергія Хрустовського та начальника квартирно-експлуатаційного відділу (КЕВ) міста Одеси полковника Валерія Яковенка, але віз і нині там...

У квартирі старшого прапорщика запасу Леоніда Яворського та його дружини Віри Миколаївни дуже холодно, обігріваються електроприладами та саморобним газовим конвектором

Щоб не ремонтувати теплотраси, позбавилися й котельні?

17

Для з'ясування подробиць вирушаю до окремого полку зв'язку Повітряного командування «Південь», на баланс якого й перебуває згадане містечко.

– Котельня тут не працює вже чотири роки, – пояснює заступник командира частини з тилу підполковник Олександр Кухарський. – Було пошкоджено теплотрасу, її потрібно було лагодити, а грошей на ремонт катма... Та й узагалі ці об'єкти перебувають на балансі КЕВ міста Одеси.

– Гаразд, а за комунальні послуги мешканці сплачують вам чи КЕВ? – цікавлюся в підполковника Кухарського.

– Звісно, нам. Проте це мізерна сума, до того ж серед мешканців військового містечка чимало

неплатників. А днями мені телефонували з КЕВ Одеси й повідомили, що вже є відповідне рішення Авангардівської сільської ради. Отже, сподіваюся, що військове містечко перейде до їхньої комунальної власності. Командування цілком підтримує цю ініціативу, хоча, зрозуміло, на це потрібен час...

Щоб знайти відповідь на запитання, як все-таки «зникла» котельня військового містечка, звертаюся до КЕВ міста Одеси.

– Це не є таємницею, – відповідає заступник начальника КЕВ – головний інженер підполковник Сергій Гаврилюк. І показує лист (від 01.09.2010 року № 1262) командира частини полковника Вадима Лабунця, в якому той просить дозволу начальника КЕВ міста Одеси здати вугільні котли

на склад КЕВ і демонтувати обладнання й труби опалення будівлі № 9 складу-котельні. Мотивує це тим, що з осені 2008 року мешканці двох житлових будинків № 3 та № 4, для обігріву яких котельня використовувалася, «відмовилися від опалення» (?), обладнавши свої квартири електричними приладами...

Цікавлюся: а те, що мешканці військового містечка нічого не знають про їхню нібито згоду «відмовитися від опалення», це взагалі по-людськи?

– Звісно, ні, – продовжує підполковник С. Гаврилюк. – Але це вже питання не до нас. Ми робимо все можливе в межах бюджетного фінансування, аби покращити стан казармено-житлового фонду, який перебуває на нашому балансі...

Пояснює прокуратура

Для остаточного з'ясування ситуації довелося звернутися до військової прокуратури Південного регіону України. А там пояснили, що відповідно до Закону «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» «військове майно закріплюється за військовими частинами ЗС України на праві оперативного управління (з урахуванням особливостей, передбачених частиною другою цієї статті)». Згідно ж з Інструкцією «Про порядок дій та вжиття заходів щодо недопущення самовільного захоплення, незаконного вилучення земель оборони або нерухомого військового майна», затвердженою наказом міністра оборони України, саме командири військових частин зобов'язані організувати експлуатацію, збереження й використання за призначенням казармено-житлового фонду, комунальних споруд, інженерних мереж, наданих для розквартирування військових частин і підрозділів.

– Якщо жителям справді створюють неналежні умови для проживання, вони мають право подати позови до суду на посадовців, які вчиняють такі дії... Також можуть звернутися зі скаргою до військової прокуратури Одеського гарнізону у зв'язку з порушенням командиром частини За-

кону «Про звернення громадян», – коментує ситуацію старший помічник військового прокурора Південного регіону України полковник юстиції Едуард Плешко.

Отже, хоч як крути, а в тих військових частинах, де командир на своєму місці, проблеми намагаються розв'язати. Але, звісно, простіше списати котельню та обладнання, як це зробили в окремому полку зв'язку. Мабуть, на погляд командира частини, «немає котельні – немає проблеми». Та, виявляється, все навпаки.

– Ми зверталися до полковника В. Лабунця з листом, де погоджувалися відмовитися від надання послуг тепlopостачання, але тільки за умови заміни трансформатора потужністю 69 кВт на трансформатор потужністю 200 кВт і підключення військового містечка до надійних електромереж, а також зменшення тарифів до рівня норм для сільської місцевості. Проте жодну з пропозицій не було розглянуто. Тим часом котельня зникла, – розповідає голова житлового комітету В. Дячина.

Проблема, про яку йдеться, не обмежується «Дальником-7». Вона потребує розв'язання на державному рівні. Адже сьогодні тільки на Одещині понад 100 військових містечок,

та лише чверть із них планують передати місцевим органам влади. У більшості мешкають люди, які віддали Батьківщині та армії свої найкращі роки. Невже вони не заслуговують жити по-людськи? Хіба держава не гарантувала їм цього? Дуже не хотілося б, аби ці запитання залишилися риторичними...

Однак вони виникають: чи сама по собі передача військового містечка на баланс селищної ради розв'яже проблему тепла в оселі? хто саме – селищна рада чи КЕВ міста Одеси береться запуснути в експлуатацію котельню або/і замінити електротрансформатор на потужніший? Найпростіше «обігріти» людей на папері, а насправді знову обманути їхні очікування тепла та дієвої влади.

Голова житлового комітету, старший прапорщик у відставці Володимир Дячина демонструє акт прийому-передачі казармено-житлового фонду, в якому зруйнована котельня зазначена як наявна

Фото автора.